

[Arne Christiansen.]

og folketinget, ja, så har den heller ikke været forgæves.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Det fremgik af den redegørelse, udenrigsministeren gav ved mødets begyndelse, at ministeren er af den opfattelse, at det er to sager, der har givet anledning til denne forespørgselsdebat rejst af socialdemokratiet. Det er vel rigtigt at sige — det fremgik også af det ærede medlem hr. Ivar Nørgaards tale — at der er to sager, der har givet anledning til, at debatten er kommet nu.

Jeg er imidlertid af den opfattelse, at det ikke blot er disse to sager, der kunne gøre det nødvendigt, ønskeligt at få en debat om formen for vores administration af medlemskabet af fællesmarkedet. Jeg tror, man må sige, at de to sager kun er eksempler på, at vi endnu ikke har fundet en tilfredsstillende arbejdsform, en arbejdsform, som jo må bestå i et samarbejde mellem regering og markedsudvalg.

Jeg vil om de to sager gerne sige, at de begge viser, at vi ikke har fundet denne tilfredsstillende arbejdsform. Men de viser også efter min opfattelse, at udenrigsministeren ikke har fundet den form, der gør, at han med tryghed kan udtale sig, som han har gjort i de to sager. De har ikke fået en tilfredsstillende behandling i forhold til markedsudvalget.

Det siger sig selv, at jeg som formentlig alle andre i markedsudvalget meget nøje har studeret arbejdsgangen bag disse to sager, og jeg vil gerne sige, jeg finder ikke, at ministeren har begået noget brud på nogen ministeransvarlighedslov. Jeg mener ikke, det er muligt at dokumentere, at ministeren har optrådt på en sådan måde, at det måtte give anledning til, skal jeg sige en mistillid til ministeren. Det vil jeg gerne have sagt, samtidig med at jeg understreger, at vi altså ikke har fundet en tilfredsstillende samarbejdsform.

Da Danmark gik ind i EF, vidste vi alle, at der ville komme tilpasningsproblemer. Det var noget nyt for os, at vi skulle sende regeringsmedlemmer til forhandlinger i EF, og at de dér skulle kunne træffe beslutninger, som kunne binde Danmark, uden at forbeholde sig en efterfølgende godkendelse i folketinget. Det var en ny arbejdsform, en ny form

for internationalt samarbejde, som det ikke kan overraske nogen vil volde vanskelig-heder.

Det er ikke første gang, at vi her i folketinget har en debat om de arbejdsbetingelser, vi skal leve med som medlem af fællesmarkedet. Jeg behøver for at minde om det kun at sige ét navn, så vil alle nikke genkendende til, at det ikke er første gang: Ib Frederiksen. Da han var landbrugsminister og første gang var med nede og skulle træffe beslutning om den fælles landbrugspolitik, gav det, som alle vil erindre, anledning til en voldsom diskussion.

Det gav også anledning til en efterfølgende debat her i folketinget, og jeg tror, det er rigtigt, at man lige et øjeblik vender tilbage til det, der blev udgangen på den debat: det skete som bekendt i form af vedtagelse af en dagsorden. Denne dagsorden er optaget i Folketingstidende for den 1. februar 1973, sp. 3355. Jeg tror, det er rigtigt at citere denne dagsorden. I den står der:

„Idet folketinget pålægger regeringen at informere alle tingets medlemmer om løbende EF-sager, så disse kan rejses i markedsudvalget og de øvrige stående udvalg, og ved fremtidige forhandlinger og afgørelser af væsentlig betydning ved beslutninger i EF's Ministerråd at orientere folketingets markedsudvalg om regeringens mandat til forhandleren for herved at sikre sig, at mandatet har parlamentarisk dækning, og dernæst i tilfælde af, at forhandlingerne nødvendiggør et nyt mandat, også at forelægge dette for markedsudvalget,“ ...

Denne dagsorden — det tror jeg alle dengang var enige om — gjorde det til en meget vanskelig ting for danske ministre at arbejde i EF-Ministerrådet. Men hvad enten man nu synes om det — og den nuværende regering synes, så vidt jeg kan skønne, ikke om det, for den stemte ikke for den dagsorden, da venstre dengang sad i opposition — ændrer det ikke noget ved, at dette er arbejdsgrundlaget; man kan lide det eller lade være, dette er arbejdsgrundlaget, det er vedtaget af folketinget, herefter har alle at rette sig, ministre som markedsudvalg som øvrige medlemmer, indtil noget andet måtte blive besluttet.

Dette blev altså udgangen på det, og jeg vil da gerne sige, at det er med beklagelse,